

NR. 2 (18) FEBRUARIE 2022

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Soldatul ...

Col. r. dr. Constantin MOȘINCAT

*„A fi soldat înseamnă:
când ai foame să nu mănânci,
când ai sete să nu bei,
când ești oșos să mergi,
când nu mai poți să te duci pe tine însuși,
să dai ajutor unui camarad de-al tău.”*

Veteranii bihoreni, sunt singurii din România care - Pro-Memoria - au scos un album în imagini despre membrii săi, cu aspecte din campania la care au participat și din activitatea lor de zi cu zi (foto-coperta).

Cu prilejul lansării celor două, frumoase volume, de amintiri, impresii și reflexii ale combatanților bihoreni, în cea de-a doua conflagrație mondială, am consemnat următoarele impresii:

„Editura GP și Tipo MC, pe care le reprezintă, raportează, în fața Domniilor Voastre, împlinirea unei datorii de conștiință, în preajma Sărbătorii Naționale a României, cu două lucrări cu titlul simbolic

„SERVICIUL CREDINCIOS” (vol. 1, 2).

Considerăm că stâlpii morali ai românilor CREDINȚA și PATRIA nu s-au clintit de veacuri. Și veți fi de acord cu mine că nici o zidire nu-i mai trainică decât o carte, menită să transmită amintiri, trăiri...

Straiele de sărbătoare, de altă dată, sunt în cazul de față 264 pagini de inedit. Fără a face o referire concretă la conținutul lucrării, spre a nu deconspira și a nu vă priva de plăcerea de a descoperii singuri ineditul, vom puncta doar câteva aprecieri de ordin general despre: „**Serviciul credincios**” care este:

- un OMAGIU adus eroilor ce au făcut ROMÂNIA MARE și urmașilor lor din războiul al doilea mondial (1941-1945);
- un **MONUMENT** închinat celor ce au luptat pentru demnitatea ROMÂNIEI;
- o **FRESCĂ** bogată în fapte, amintiri, trăiri și sentimente;
- o **OPERĂ** ce acoperă un gol în informația științifică generală despre un război ce nu-l mai dorim nicidecum;
- un **JURNAL** de OPERAȚII al combatanților din toate armeele;
- o **carte** EVENIMENT dedicată ROMÂNIEI, și apărătorilor ei.

„**Serviciul credincios**” reunește în paginile sale activitatea combatanților din Bihor, sau a celor ce s-au stabilit domiciliul, ulterior, în județ. Fiind alcătuită ca o cronică de amintiri, sentimente și trăiri, unele contradictorii, atenuate de trecerea implacabilă a timpului, ne împrăștiează memoria prin relatări incredibile de pe front. Titlurile unora șochează: „Atacați de aliați”, „Șarje la Stalingrad”, „Grănicer pe frontieră”, „Retragerea din Crimeea”, „Spre Budapesta”, „La cotul Donului”, „În lagărul ...”, „Prizonier în Caucaz”, „Tunar de munte”, „Adevăratul botez al focului”, etc. semnate de către participanții direct la acele tragice episoade de viață.

Serviciul Credincios, prin d-nii colonei (r) Ioachim Sima și Ionescu Perșa, încunoștințează, pe toți cei interesați, despre zbaterea Asociației Naționale a Veteranilor de Război, Filiala Bihor pe parcursul celor 10 ani de funcționalitate din 1990-2000, sub noua legislație.

Cartea are, fără drept de apel, meritul incontestabil de a prezenta legătura de suflet existentă între conducătorii A.N.V.R. – Filiala Bihor și membrii acesteia, și celelalte organisme de stat și de cultură din Bihor, și nu numai, mărturisite cu bună-credință de către aceștia.

Lectura și fapta narată, poate cu prea multă reținere, spre a nu fi catalogată „laudă de sine”, este impresionantă, prin contribuția veteranilor la ridicarea monumentelor pentru cei trecuți și căzuți la datorie pe câmpul de luptă. Cartea fiind ea însăși un monument la finele căreia găsim tabloul tuturor veteranilor bihoreni decorați, cu ordine și medalii, în cel de-al doilea război mondial și fotografia color a acestor decorații.

A.N.V.R. Bihor prin cartea ce ne-o prezintă, și lasă ca moștenire testamentară, dovedește că nu este o organizație animată de spirit războinic sau ură ci de cele mai curate preocupări de solidaritate, respect, recunoștință și conștiință românească de Pace, la frontiera de vest a României.

Pentru toate aceste considerente, eu recomand „Serviciul Credincios” cu toată căldura, înclinându-mă cu pioșenie MEMORIEI înaintașilor și celor care au trudit la realizarea ei. Adresez sincere felicitări autorilor, colaboratorilor pentru împlinirea unui gând într-un gest de mare responsabilitate. Apreciez munca domniilor lor, onorat fiind de încrederea ce au investit-o în mine încredințându-mi manuscrisul spre tipar.

Îmi place să cred că Editura Grouppromo Oradea, prin profesionalismul oamenilor săi, a adăugat valoare, prin forma grafică și tipografică, unei opere ce strălucește prin fapte.

ONOR, domnilor veterani!”

Cine nu știe că oameni tineri mergeau cu mândrie la armată pentru a se pregăti să apere țara. Cine nu știe cu câtă mândrie se reciteau versurile: „*Plecat-am nouă din Vaslui și cu sergentul zece*”, sau „*Pe aicea nu se trece căci este al meu consem de care să-n fioară trufașul Makensen*” sau, cine nu a ascultat povestirile celor ce au participat la cel de al doilea război mondial despre luptele ce le-a dat soldatul român pentru țară. De la Prut la Volga și de la Volga în Podișul Boieniei, Praga și Viena.

Din totdeauna soldatul a fost respectat, a fost admirat și mai ales cei ce au participat la războaie pentru apărarea țării. Ca semn de recunoștință și admirație parlamentul României a emis cele două Legi 49 și 44, ca drept recunoștință pentru acei ce au luptat în primul și al doilea război.

Pe plan local organele abilitate au transpus în fapt acele legi. Printre înfăptuirile prevăzute de legile de mai sus amintite este și faptul că s-a repartizat această parcelă aici în cimitir ca loc de veci pentru veterani ce nu au avut locuri primite până la data apariției Legii nr. 44/94.

Aici sunt înmormântați o parte dintre aceștia, iar o parte mai supraviețuim, dar avem locul stabilit în această parcelă, alții au locuri familiare tot în cimitirul municipiului.

Pentru a nu se interpreta, că numai aceștia ce sunt înmormântați în această parcelă, primesc sau vor primi prinosul de recunoștință din partea urmașilor ne-am gândit ca să facem această troiță unică pentru amintirea tuturor veteranilor din cimitirul Salonta.

Astfel, câțiva veterani din subfiliala Salonta am luat această inițiativă. Am cerut ajutorul filialei A.N.V.R. Bihor și conducerea de la Oradea ne-a ajutat atât moral cât și financiar.

Alături de noi a fost organizația „Cultul Eroilor” reprezentată de oameni cu suflet și chemare.

Înscrișul de pe placa de marmură credem că va chema urmași în acest loc de aducere aminte, aprinzând o lumânare, punând o floare și preaslăvind pe acei ce au luptat pentru țară și neam. Spun acest lucru pentru că: Eroi nu se plâng, eroi se preaslăvesc. Nu trebuie vărsate lacrimi pe mormintelor eroilor ci mai curând să-i slăviți în cântări așa ca faima lor să rămână un ecou prin legenda veacurilor.

Generațiile de acum și cele următoare trebuie să-și îndrepte gândurile cu recunoștință spre luptătorii de atunci dar și cu respect pentru soldatul de azi care stă gata de luptă pentru a păstra tot ce este românesc.

În numele Veteranilor ce sunt încă în viață și în memoria celor ce ne au părăsit Comitetul organizației noastre mulțumește tuturor celor ce ne-au ajutat să înfăptuim dorința veteranilor din municipiul nostru.

Iar, lor, celor ce au căzut atunci în focul luptei, celor care au supraviețuit după luptele de atunci și ne-au părăsit mai repede sau mai supraviețuiesc încă, să le spunem că urmași le vor păstra mereu recunoștința și le va urma pilda dacă va fi nevoie păstrând ca pe lumina ochilor, demnitatea, onoarea și integritatea României.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Și din prietenia cu poetul bihorean Viorel Horj, mi-au rămas ca plăcute amintiri, printre altele, câteva rânduri despre soldat, pe care le-am transcris mai jos: „Mutilații, invalizii sau defuncții treceau în memoria posterității cu o răsplată care sfida grosolan jertfa. Mai mult, rațiuni aberante puneau la index eroii pentru purul motiv că ei căzuseră într-un război care devenise nedrept în noul context politic clădit, culmea, pe chiar „beneficiul” acestuia. Copil fiind, apoi adolescent și chiar student mi-a fost greu să înțeleg soarta ingrată, tragică, a generalului Leonard Mociulski. În toamna anului 1944 el și-a stabilit pentru câteva zile Cartierul general al diviziei Vânătorilor de Munte în vecinătatea casei părinților mei. Tata lupta departe, într-un război străin, iar eu care nu crescusem în trei ani ca Făt-Frumos pot depune totuși mărturie astăzi că agitația acelor momente mi-a rămas vie în minte. Am și transpus-o într-o proză scurtă intitulată „Femeilor și războiul”. Legendarul bărbat, cu soldații lui a însoțit până dincolo de marginea satului (atunci când s-a dat ordinul de plecare) de alaiul sătenilor alcătuit în totalitate de copii și femei. Parcă era o petrecere voioasă ca multe altele, specifice tradițiilor comunității rurale. Fiecare femeie vedea în soldatul de alături bărbatul lipsă, cu ipotetice șanse de întoarcere acasă și tocmai de aceea închina cu el, și în numele celui plecat (ambii fiind hărăziți aceluiași destin), paharul dublu și dădeau amândurora sărutarea de pe urmă.

Să fi înțeles oare generalul acestea? Poate, din moment ce a tolerat o astfel de priveliște incompatibilă cu regulamentele cazone, dar și cu morala. Dacă a făcut-o, el nu poate fi decât de două ori erou: o dată, ca militar, a doua oară ca psiholog confruntat ad-hoc cu o situație în care se băteau cap în cap proba sângelui vărsat pe câmpul de bătălie cu acela circulând prin arterele femeilor puse la grea încercare de absența îndelungată a bărbaților. (Apropo: vă mai amintiți de filmul „Absență îndelungată”?).

Nemeritat, degradat ca soldat, și-a făcut datoria zicând:

„Dacă Patria mi-a ordonat să lupt în Est, am luptat! Dacă Patria mi-a ordonat să lupt în Vest, am luptat! Dacă Patria îmi cere să car cu roabă dublă, Car cu roabă dublă!” Așa soldat...

Generalul L. Mociulski -1942 - Sevastopol